

Rolnummer 5035
Arrest nr. 147/2011 van 5 oktober 2011

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 10, eerste lid, en 138, 1°, van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming, ingesteld door de vzw « Vlaams Komitee voor Brussel ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 5 oktober 2010 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 6 oktober 2010, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 10, eerste lid, en 138, 1°, van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 12 april 2010) door de vzw « Vlaams Komitee voor Brussel », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Drukpersstraat 20.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 13 september 2011 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. J. Flo, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
  - . Mr. J. Vanpraet, advocaat bij de balie te Kortrijk, *loco* Mr. H. De Bauw, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en F. Daoût verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1.1. De verzoekende partij, de vzw « Vlaams Komitee voor Brussel », toont allereerst aan dat zij belang heeft bij het door haar ingediende beroep tot vernietiging. Zij is een vereniging zonder winstoogmerk die reeds vele jaren het Vlaamse leven in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest vrijwaart en bevordert. De aangevochten bepalingen tasten, volgens haar, de rechten aan die de Vlamingen en de Nederlandstaligen in Brussel genieten. Immers, vóór de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen stond het onmiskenbaar vast dat in het wettelijk tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, de etiketten, garantiebewijzen en de handleidingen in het Nederlands en het Frans moesten worden gesteld, terwijl met de nieuwe wet hierover minstens discussie kan bestaan.

A.1.2. Als enig middel wordt door de verzoekende partij aangevoerd dat de artikelen 10, eerste lid, en 138, 1°, van de bestreden wet van 6 april 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk of in samenhang gelezen met artikel 4 van de Grondwet, schenden, omdat twee vergelijkbare categorieën van personen verschillend worden behandeld, zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording voorhanden is.

Als eerste onderdeel wordt opgemerkt dat binnen het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad een onverantwoord verschil in behandeling wordt doorgevoerd tussen de Nederlandstalige en de Franstalige consumenten. Omdat de wetgever gebruik maakt van het criterium « de gemiddelde consument » en « begrijpelijke taal », bestaat er een reëel risico dat de bedrijven en rechters zullen oordelen dat het gebruik van het Frans (en/of Engels) in Brussel volstaat voor de etiketten, gebruiksaanwijzingen en garantiebewijzen, waardoor de Nederlandstalige consument die niet het Frans of het Engels beheerst, anders wordt behandeld dan de Franstalige consument die eveneens enkel zijn moedertaal beheerst. Voor die onderscheiden behandeling bestaat, volgens de verzoekende partij, geen enkele verantwoording, want de wetgever is enkel afgestapt van de oude regeling omdat hij verkeerdelijk van oordeel was dat dit een Europese verplichting was. Conform de rechtspraak van het Hof vloeit uit artikel 4 van de Grondwet voor de overheid de verplichting voort om voorrang te geven aan de tweetaligheid van het gebied Brussel-Hoofdstad. Bovendien moet rekening worden gehouden met de gevolgen van de bestreden bepalingen, omdat voor de Nederlandstalige consumenten die het Frans of Engels onmachtig zijn, er een situatie dreigt te ontstaan waarin zij niet begrijpen op welke wijze ze bepaalde producten moeten gebruiken.

Als tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat er eveneens een verschil in behandeling wordt ingevoerd tussen enerzijds, bedrijven actief in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die er etiketten, garantiebewijzen en handleidingen in de zin van de wet betreffende marktpraktijken op de markt brengen en, anderzijds, bedrijven die in hetzelfde gebied gevestigd zijn en er akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen vaststellen. Terwijl de tweede categorie van bedrijven, overeenkomstig artikel 52, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, verplicht zijn om voor de betrokken documenten zowel het Nederlands als het Frans te gebruiken in Brussel-Hoofdstad, is dit thans voor de eerste categorie van bedrijven niet het geval indien wordt vastgesteld dat het Frans of het Engels in Brussel een voor de « gemiddelde consument » begrijpelijke taal is.

A.2.1. De Ministerraad is van oordeel dat het beroep tot vernietiging gedeeltelijk onontvankelijk is bij gebrek aan grieven. Het beroep is ook gericht tegen artikel 138, 1°, van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming (hierna : « WMPC »), dat evenwel de wet van 14 juli 1991 betreffende handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (hierna : « WHPC ») integraal opheft. Door de verzoekende partij worden evenwel geen middelen ontwikkeld die gericht zijn tegen de opheffing van die wet in haar geheel, zodat het beroep slechts onontvankelijk is in zoverre daarbij in de opheffing wordt voorzien van artikel 13, eerste lid, van de WHPC.

A.2.2. Vervolgens merkt de Ministerraad op dat, wat het eerste onderdeel betreft, zowel de categorieën van de te vergelijken personen als de wijze waarop die categorieën verschillend zouden worden behandeld op loutere hypothesen berust. De voorwaardelijke wijs van de bewoordingen waarin de verzoekende partij de beweerde discriminatie omschrijft, bevestigt die stelling. Derhalve is het middel niet onontvankelijk.

Bovendien mist het middel, in zijn twee onderdelen, grondslag, in zoverre het verschil in behandeling zich niet voordoet en hoe dan ook niet voortvloeit uit het bestreden artikel 10, eerste lid, van de WMPC. Er wordt door de wetgever immers uitdrukkelijk vermeld dat voor het vaststellen van wat « de begrijpelijke taal » is, rekening moet worden gehouden met het taalgebied waar de goederen of diensten aan de consument worden aangeboden. Specifiek wat het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad betreft, moet het om een taal gaan die begrijpelijk is voor zowel de Nederlandstalige als de Franstalige consument. Artikel 10, eerste lid, van de WMPC voert derhalve geen discriminatie in tussen de Nederlandstalige en Franstalige consumenten, vermits in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad voor de verplicht gestelde etikettering, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen nog altijd zowel het Nederlands als het Frans zal moeten worden gebruikt, tenzij diezelfde informatie ook op een andere wijze kan worden meegedeeld die begrijpelijk is voor zowel de Nederlandstalige als de Franstalige consument, waarbij, voor de beoordeling van het begrijpelijke karakter van de informatie, als criterium moet worden genomen de « redelijk geïnformeerde, omzichtige en oplettende consument » (« de gemiddelde consument »).

A.2.3. Wat het eerste onderdeel van het enige middel betreft, merkt de Ministerraad op dat, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 3 juni 1999, C-33/97, *Colim*), de Belgische wetgever genoodzaakt was het verplichte gebruik van « de taal of de talen van het taalgebied » te vervangen door de verplichting « een voor de gemiddelde consument begrijpelijke taal ». Anders dan hetgeen door de verzoekende partij wordt beweerd, doet de richtlijn 2000/13/EG van 20 maart 2000 geen afbreuk aan de regels zoals zij door het Hof van Justitie zijn vastgelegd. De voormelde richtlijn heeft slechts een zeer beperkte draagwijdte, te weten enkel van toepassing op de etikettering van levensmiddelen, terwijl artikel 10, eerste lid, van de WMPC betrekking heeft op de dwingend voorgeschreven etikettering, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen

voor alle goederen. Daarnaast bepaalt artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn dat de vermeldingen moeten zijn opgesteld in een voor de consument begrijpelijke taal. Door de toevoeging van de woorden « met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag » in artikel 16, lid 2, van de voormelde richtlijn, wordt bedoeld dat, wanneer een lidstaat voor vermeldingen op de etikettering de verplichting oplegt om ten minste gebruik te maken van één of meer officiële talen van de Gemeenschap, zij dat enkel mag doen voor zover daarbij de regels inzake het vrij verkeer van goederen worden gerespecteerd. Concreet betekent dit dat een lidstaat een dergelijke verplichting enkel mag opleggen wanneer, in de concrete omstandigheden van het geval, er geen andere mogelijkheden zijn om de informatie op een begrijpelijke wijze bij de consument te brengen. De tekst van artikel 10, eerste lid, van de WMPC sluit daarbij naadloos aan : hij verplicht de betrokken onderneming een voor de consument begrijpelijke taal te gebruiken. Wanneer dit niet anders kan dan door het gebruik van de taal of de talen van het taalgebied waar het goed of de dienst op de markt wordt gebracht, dan zal de onderneming verplicht zijn die taal of talen te gebruiken.

De Ministerraad voert tevens aan dat de zinsnede « de gemiddelde consument » geenszins de betekenis heeft die de verzoekende partij eraan geeft. Het betreft immers de gemiddelde consument binnen de taalgroep van het taalgebied; derhalve betekent dit dat de verplicht gestelde etikettering, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen moeten zijn opgesteld in een taal die begrijpelijk is voor zowel de gemiddelde Nederlandstalige consument als de gemiddelde Franstalige consument. De toevoeging van « gemiddelde » aan « consument » was nodig om te voldoen aan de richtlijn 2005/29/EG. De mededeling van essentiële informatie en gegevens in een voor de gemiddelde consument onbegrijpelijke wijze is een handelspraktijk die de nationale wetgever uit hoofde van artikel 19 *juncto* artikel 5 van die richtlijn moet verbieden.

A.2.4. Wat het tweede onderdeel van het enige middel betreft, is de Ministerraad van oordeel dat het verschil in behandeling, zoals opgeworpen door de verzoekende partij, zich niet voordoet en hoe dan ook niet voortvloeit uit het bestreden artikel 10, eerste lid, van de WMPC. Immers, alle ondernemingen die zijn gevestigd in het tweetalige taalgebied Brussel-Hoofdstad worden op dezelfde wijze behandeld, enerzijds, wat de taal betreft die zij in acht moeten nemen voor de akten en bescheiden bedoeld in artikel 52, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en, anderzijds, wat de regels betreft die zij in acht moeten nemen bij de verplichte etikettering, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen.

Ten gronde voert de Ministerraad aan dat de situatie die wordt geregeld door het bestreden artikel 10, eerste lid, wezenlijk verschillend is van die welke wordt geregeld door het voormelde artikel 52, § 1. De documenten die aan de onderscheiden regelgeving zijn onderworpen, zijn wezenlijk verschillend van aard : wat artikel 52, § 1, betreft, gaat het om boekhoudkundige documenten en documenten die moeten worden gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* en waarvoor het van belang is dat eenzelfde taalgebruik wordt opgelegd opdat zij gemakkelijk kunnen worden gepubliceerd, geconsulteerd en geanalyseerd; wat artikel 10, eerste lid, betreft, gaat het om documenten verbonden aan consumentengoederen die het voorwerp uitmaken van handelstransacties en derhalve van eigenaar kunnen veranderen, in voorkomend geval over de landsgrenzen heen. Bovendien is het toepassingsgebied van beide rechtsregels verschillend. Terwijl artikel 10, eerste lid, van toepassing is op alle ondernemingen, is artikel 52, § 1, beperkt tot de private nijverheids-, handels- of financiële bedrijven.

A.3.1. De verzoekende partij meent dat de stelling van de Ministerraad, als zou de ongelijke behandeling te hypothetisch zijn, niet kan worden gevolgd. De te vergelijken categorieën van personen zijn objectieve, concreet bestaande, identificeerbare en met elkaar vergelijkbare categorieën en de gegevens zijn objectieve en algemeen bekende gegevens. De verzoekende partij merkt op dat de Ministerraad in zijn memorie dezelfde categorieën vergelijkt, waardoor die dus niet zuiver hypothetisch zijn.

A.3.2. Aangaande de opmerkingen van de Ministerraad betreffende de richtlijn 2000/13/EG, voert de verzoekende partij aan dat er geen reden bestaat om strengere eisen toe te laten voor de etikettering van voedingsmiddelen dan voor bijvoorbeeld de etikettering van medicatie, elektronische producten of gemotoriseerd tuingereedschap, waar een verkeerd gebruik een zeer groot risico in zich draagt.

Daarnaast kan een lezing van het Europese recht die inhoudt dat er geen enkele marge bestaat voor de nationale regelgever om een eigen invulling te geven aan de Europese begrippen of om bijkomende verplichtingen te stellen, niet worden gevolgd : richtlijnen worden omgezet, noodzakelijk rekening houdend met de lokale situatie, en een dergelijke lezing zou inhouden dat de nationale wetgever geen enkele beoordelingsvrijheid zou hebben om op te treden tegen oneerlijke handelspraktijken.

A.3.3. Aangaande het tweede onderdeel van het enige middel, betoogt de verzoekende partij dat het verschil in behandeling wel voortvloeit uit artikel 10, eerste lid, van de WMPC. Vóór de nieuwe regeling diende alle documentatie van Brusselse bedrijven tweetalig te zijn : zowel de informatie die wordt beheerst door artikel 52, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken als de informatie die wordt beheerst door de WHPC.

De verzoekende partij erkent dat het toepassingsgebied van de WMPC in zeer ruime mate het toepassingsgebied van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken overlapt.

- B -

Wat de bestreden bepalingen betreft

B.1.1. De verzoekende partij, de vzw « Vlaams Komitee voor Brussel », vordert de vernietiging van de artikelen 10, eerste lid, en 138, 1°, van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming (hierna : WMPC).

Artikel 10, eerste lid, bepaalt :

« De vermeldingen die het voorwerp zijn van de etikettering en die dwingend voorgeschreven zijn bij deze wet, bij haar uitvoeringsbesluiten en bij de uitvoeringsbesluiten bedoeld in artikel 139, § 2, tweede lid, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen zijn minstens gesteld in een voor de gemiddelde consument begrijpelijke taal, gelet op het taalgebied waar de goederen of diensten, onder bezwarende titel of gratis, aan de consument worden aangeboden ».

Artikel 138, 1°, bepaalt :

« Worden opgeheven :

1° de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument;

[...] ».

B.1.2. De aangelegenheid die met het bestreden artikel 10, eerste lid, van de WMPC wordt geregeld, werd voordien geregeld door artikel 13, eerste lid, van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (hierna : WHPC).

Dat artikel 13, eerste lid, bepaalde :

« De vermeldingen die het voorwerp zijn van de etikettering en die dwingend voorgeschreven zijn bij deze wet, bij haar uitvoeringsbesluiten en bij de uitvoeringsbesluiten bedoeld in artikel 122, tweede lid, de gebruiksaanwijzingen en de garantiebewijzen zijn minstens gesteld in de taal of de talen van het taalgebied waar de producten of diensten op de markt worden gebracht ».

Wat de ontvankelijkheid betreft

B.2.1. De Ministerraad voert aan dat het beroep tot vernietiging gedeeltelijk onontvankelijk is, omdat artikel 138, 1°, van de WMPC de gehele opheffing van de WHPC regelt, terwijl het enige middel enkel is gericht tegen de opheffing van artikel 13, eerste lid, van de WHPC.

B.2.2. Daar het enige middel van het verzoekschrift enkel is gericht tegen de in artikel 138, 1°, van de WMPC bepaalde opheffing van artikel 13, eerste lid, van de WHPC, is het door de verzoekende partij ingediende beroep slechts in die mate ontvankelijk.

B.3.1. De Ministerraad voert aan dat het enige middel onontvankelijk is, gelet op de omstandigheid dat zowel de te vergelijken categorieën als de wijze waarop die categorieën verschillend zouden worden behandeld, op loutere hypothesen zouden berusten.

B.3.2. De verzoekende partij is van oordeel dat de artikelen 10, eerste lid, en 138, 1°, van de WMPC de artikelen 10 en 11, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 4, van de Grondwet schenden, omdat daardoor een onverantwoord verschil in behandeling wordt doorgevoerd tussen de Nederlandstalige consumenten en de Franstalige consumenten in Brussel-Hoofdstad (eerste onderdeel) en tussen de bedrijven, actief in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die er etiketten, garantiebewijzen en handleidingen in de zin van WMPC op de markt brengen en bedrijven, actief in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, overeenkomstig artikel 52, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, akten en bescheiden die bij de wetten en reglementen zijn voorgeschreven, vaststellen (tweede onderdeel).

B.3.3. De door de verzoekende partij bekritiseerde verschillen in behandeling berusten op hypothesen die hun oorsprong vinden in de wijze waarop de bestreden bepaling door haar wordt geïnterpreteerd. Wanneer een exceptie van onontvankelijkheid tevens betrekking heeft op de draagwijdte die aan de bestreden bepaling dient te worden gegeven, valt het onderzoek van de ontvankelijkheid samen met dat van de grond van de zaak.

Ten gronde

B.4.1. Uit de totstandkoming van de bestreden bepaling blijkt dat de wetgever een wetswijziging noodzakelijk heeft geacht om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het vroegere artikel 13 van de WHPC niet voldeed aan het Unierecht door te eisen dat de informatie op etiketten minstens moet zijn gesteld in de taal of in de talen van het taalgebied waar de producten of diensten op de markt worden gebracht, waardoor het gebruik van andere middelen waarmee de informatie van de consument kan worden verzekerd, zoals pictogrammen, tekeningen of symbolen, werd uitgesloten (HvJ, 3 juni 1999, C-33/97, *Colim*, punt 41).

B.5.1. De bestreden bepaling wordt in de parlementaire voorbereiding als volgt toegelicht :

« Daarnaast werd ook het vereiste dat de vermeldingen moeten zijn opgesteld in minstens de taal of de talen van het taalgebied waar de goederen of de diensten op de markt worden gebracht, gewijzigd in een vereiste om de vermeldingen op te stellen in een voor de consument begrijpelijke taal. Dit laatste is nodig om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 3 juni 1999, *Colim NV / Bigg's Continent Noord NV*, zaak C-33/97, Jur. 1999, I-3175) » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2340/001, pp. 43-44).

B.5.2. Aangaande de betekenis van de begrippen « gemiddelde consument » en « begrijpelijke taal » verduidelijkt de memorie van toelichting :

« Om te vermijden dat het voorgaande zou kunnen worden geïnterpreteerd in de zin dat elke individuele consument zou kunnen eisen geïnformeerd te worden in een voor hem begrijpelijke taal, dus ook bijvoorbeeld een buitenlandse bezoeker die de taal van de streek niet machtig is, wordt gespecificeerd dat de consument die daarbij in aanmerking moet worden genomen, de ' gemiddelde ' consument is (d.i. de redelijk geïnformeerde, omzichtige

en oplettende consument) en wordt er aan toegevoegd dat daarbij rekening moet worden gehouden met het taalgebied waar de goederen of diensten aan de consument worden aangeboden » (*ibid.*, p. 44).

B.5.3. Verder licht de parlementaire voorbereiding nog toe :

« De minister van Klimaat en Energie verwijst naar de algemene bespreking en naar de memorie van toelichting. Daarnaast beklemtoont hij dat vooreerst moet worden opgemerkt dat de Belgische rechtspraak reeds decennia lang *quasi* unaniem het concept van de gemiddelde consument hanteert. De toevoeging van de kwalificatie ‘ gemiddelde ’ zal bijgevolg geen verandering brengen aan de rechtspraak. Reeds bij de invoering van de regels inzake oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten bij wet van 5 juni 2007, werd in de memorie van toelichting uitdrukkelijk gezegd dat het criterium van de in aanmerking te nemen consument, de gemiddelde consument was.

De Europese Commissie heeft België evenwel formeel in gebreke gesteld om het woord ‘ gemiddelde ’ ook toe te voegen in de wettekst zelf. Het wetsontwerp komt daaraan tegemoet door, waar toepasselijk, in de artikelen die handelspraktijken jegens consumenten betreffen, uitdrukkelijk te vermelden dat het de gemiddelde consument is die in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van de regel » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2340/005, p. 53).

B.5.4. Wat onder « een voor de gemiddelde consument begrijpelijke taal » moet worden verstaan, is als volgt gepreciseerd :

« [...] het [is] de bedoeling om pictogrammen toe te laten, voor zover deze begrijpelijk zijn voor de gemiddelde consument; meldingen in het Engels lijken hem voor de gemiddelde consument ontoereikend. Desgevraagd bevestigt de minister dat niet wordt afgestapt van de taal van het betrokken taalgebied » (*ibid.*, p. 54).

B.6.1. Uit de totstandkoming van de bestreden bepaling blijkt dus dat de wetgever de verwijzing naar « een voor de gemiddelde consument begrijpelijke taal » noodzakelijk heeft geacht om toe te laten dat op etiketten, gebruiksaanwijzingen en garantiebewijzen, voortaan ook beeldtaal moet zijn toegelaten wanneer die begrijpelijk is voor de gemiddelde consument. Uit de geciteerde parlementaire stukken blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekster beweert, de wetgever van het vroegere artikel 13, eerste lid, van de WHPC niet heeft willen afwijken voor zover daarin naar de taal van de taalgebieden wordt verwezen. Specifiek wat het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad betreft, zou uit de bestreden bepaling niet kunnen worden afgeleid dat het Nederlands en het Frans door de producenten niet op dezelfde wijze zouden moeten worden behandeld, wanneer de informatie aan de gemiddelde consument niet

anders kan worden verzekerd dan door het gebruik van de taal of van de talen van het taalgebied waar het goed of de dienst op de markt wordt gebracht.

B.6.2. Het enige middel berust derhalve op een verkeerde lezing van de bestreden bepaling.

Om die reden,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 5 oktober 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt